

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	4
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
Natuurbescherming	8
Waterwet	9
Ambtenarenrecht	12
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	14
Volksverzekeringen	14
Sociale zekerheid overig	15
TOZO, NOW, TOFA	15
Bestuursrecht overig	16
Arbeidsomstandighedenwet	16
Gemeentewet	17
Marktverordening	18
Paspoortwet	19
Vreemdelingenrecht	20
Regulier	20
Asiel	22
Opvang	22
Vreemdelingenbewaring	23

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 337

MK ABRS, 20-04-2022, 202105968/1/R1

college van gedeputeerde staten van Gelderland, college van burgemeester en wethouders van Hattem en college van burgemeester en wethouders van Heerde, verweerders.

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 6:13

Waterwet 5.4, 5.6, 5.7 lid 1

BELANGHEBBENDE. VOORBEREIDINGSPROCEDURE. Waterwet. Jurisprudentie Varkens in Nood. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 14 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:786](#). Hieruit volgt dat in alle gevallen waarin in omgevingsrechtelijke zaken de uitgebreide openbare voorbereidingsprocedure is toegepast, het bepaalde in artikel 6:13 van de Awb niet zal worden tegengeworpen aan belanghebbenden. De ABRS beschouwt onder meer de zaken over besluiten op grond van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht en de Waterwet als omgevingsrechtelijke zaken. In aanmerking genomen dat artikel 5.13, eerste lid, van de Waterwet in het verlengde ligt van artikel 6:13 van de Awb en wat de strekking betreft daarmee geheel vergelijkbaar is, is wat in de uitspraak van 14 april 2021 is overwogen ook van betekenis voor besluiten als bedoeld in artikel 5.7, eerste lid, van de Waterwet (goedkeuringsbesluit projectplan).

Bij besluit [...] heeft het college van burgemeester en wethouders van Heerde ter uitvoering van het op dat moment nog vast te stellen projectplan [...] (hierna: het projectplan) een omgevingsvergunning verleend voor het vervangen van de bestaande damwand door een diepere damwand op de [...].

Bij besluit [...] heeft het college van burgemeester en wethouders van Hattem ter uitvoering van het projectplan een omgevingsvergunning verleend voor het vervangen van damwanden [...].

Bij besluit [...] heeft het algemeen bestuur van het waterschap Vallei en Veluwe (hierna: het algemeen bestuur) op grond van artikel 5.4 van de Waterwet het projectplan vastgesteld.

Bij besluit [...] heeft het college van gedeputeerde staten van Gelderland (hierna: het college) op grond van artikel 5.7, eerste lid, van de Waterwet goedkeuring verleend aan het projectplan (hierna: het goedkeuringsbesluit). [...]

Ontvankelijkheid

Het college stelt dat het beroep van [appellant sub 3] niet-ontvankelijk is, omdat hij geen zienswijze heeft ingediend tegen één of meerdere ontwerpbesluiten en niet heeft gesteld of bewezen dat het niet indienen van een zienswijze in dit geval verschoonbaar is. Volgens het college is [appellant sub 3] bovendien geen belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). [...]

2.2. Vast staat dat [appellant sub 3] niet tijdig een zienswijze over het ontwerpplan naar voren heeft gebracht. Verder bestaat er geen grond voor het oordeel dat dit verschoonbaar is.

2.3. De Afdeling overweegt dat uit de uitspraak van 14 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:786](#), onder 4.8, echter volgt dat in alle gevallen waarin in omgevingsrechtelijke zaken de uitgebreide openbare voorbereidingsprocedure is toegepast, het bepaalde in artikel 6:13 van de Awb niet zal worden tegengeworpen aan belanghebbenden. In die uitspraak heeft de Afdeling onder 4.9 overwogen dat zij onder meer de zaken over besluiten op grond van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht en de Waterwet als omgevingsrechtelijke zaken beschouwt. In aanmerking genomen dat artikel 5.13,

eerste lid, van de Waterwet in het verlengde ligt van artikel 6:13 van de Awb en wat de strekking betreft daarmee geheel vergelijkbaar is, is wat in de uitspraak van 14 april 2021 is overwogen ook van betekenis voor besluiten als bedoeld in artikel 5.7, eerste lid, van de Waterwet.

2.4. De Afdeling ziet zich daarom voor de vraag gesteld of [appellant sub 3] belanghebbende is. Om als belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb te kunnen worden aangemerkt, moet een natuurlijk persoon een voldoende objectief bepaalbaar belang bij het besluit hebben. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in bijvoorbeeld de uitspraak van 23 augustus 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2271](#), onder 3.2, is het uitgangspunt dat degene die rechtstreeks feitelijke gevolgen ondervindt van een activiteit die een besluit toestaat, in beginsel belanghebbende is bij dat besluit. Het criterium "gevolgen van enige betekenis" dient als correctie op dat uitgangspunt. Gevolgen van enige betekenis ontbreken, als de gevolgen wel zijn vast te stellen, maar de gevolgen van de activiteit voor de woon-, leef- of bedrijfssituatie van de betrokkene dermate gering zijn dat een persoonlijk belang bij het besluit ontbreekt. Daarbij wordt acht geslagen op factoren als: afstand tot, zicht op, planologische uitstraling van en milieugevolgen van de activiteit die het besluit toestaat, waarbij die factoren in voorkomend geval ook in onderlinge samenhang worden gezien. Ook aard, intensiteit en frequentie van de feitelijke gevolgen van de toegestane activiteit kunnen van belang zijn.

2.5. Naar het oordeel van de Afdeling doen zich in dit geval geen omstandigheden voor die aanleiding geven voor het oordeel dat [appellant sub 3], die op een afstand van ongeveer 400 m van het dijktraject woont, geen gevolgen van enige betekenis kan ondervinden. Hierbij betreft de Afdeling dat [appellant sub 3] bij het falen van de primaire waterkering op zijn perceel te maken kan krijgen met wateroverlast. [appellant sub 3] is dan ook als belanghebbende bij de besluiten aan te merken, zodat zijn beroep ontvankelijk is. De Afdeling wijst in dit verband op haar uitspraak van 13 maart 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:818](#).

2.6. Gelet op het bovenstaande en in aanmerking genomen dat in dit geval de uniforme openbare voorbereidingsprocedure is toegepast en dat [appellant sub 3] belanghebbende is, is de Afdeling van oordeel dat artikel 5.13, eerste lid, van de Waterwet niet aan [appellant sub 3] niet kan worden tegengeworpen.

2.7. Gelet op het voorgaande is het beroep van [appellant sub 3] ontvankelijk. [...]
[ECLI:NL:RVS:2022:1161](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Waterwet" (JnB 2022, 347).

JnB 2022, 338

Rechtbank Den Haag, 04-04-2022 (publ. 19-04-2022), SGR 21/8177

Verordening (EG) nr. 883/2004

BEVOEGDHEID. 'WIDERSPRUCHSBESCHIED'. De rechtbank is evident niet bevoegd om een beroep tegen een naar Duits recht tot stand gekomen 'Widerspruchsbescheid' van de 'Deutsche Rentenversicherung Westfalen', inhoudende de handhaving van de weigering om aan eiseres een Duitse rente-uitkering toe te kennen, te behandelen. Om die reden zal de rechtbank zich onbevoegd verklaren. De rechtbank dient op grond van artikel 81 van Verordening (EG) nr. 883/2004 het beroepschrift door te zenden naar de bevoegde rechterlijke instantie in Duitsland, in dit geval het Sozialgericht te Münster. In dit geval is het beroepschrift binnen de door de Deutsche Rentenversicherung Westfalen gestelde termijn

van drie maanden na bekendmaking, bij deze rechtbank binnengekomen en dus ontvankelijk. De rechtbank zal daarom het beroepschrift, met de rechtbankstempel waaruit de datum van ontvangst blijkt, alsnog ter behandeling doorzenden naar het Sozialgericht Münster. Dat inmiddels bijna acht maanden zijn verstreken sinds de indiening van het beroep bij deze rechtbank, maakt niet dat eiseres geen belang meer zou kunnen hebben bij behandeling door de bevoegde Duitse rechter, alleen al omdat het hier blijktens het Widerspruchsbescheid gaat om een aanvraag om een Duitse rente-uitkering met ingang van 24 juli 2019.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:3305](#)

JnB 2022, 339

Rechtbank Amsterdam, 25-03-2022 (publ. 19-04-2022), AMS 21/3858

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht 1:3

BESLUIT. I.c. wordt geoordeeld dat door een eerdere uitspraak van de rechtbank vaststaat dat het e-mailbericht een besluit is. Vastgesteld wordt dat daartegen geen rechtsmiddel van verzet is ingediend. Daarom is die uitspraak van de rechtbank onherroepelijk en staat deze in rechte vast.

[ECLI:NL:RBAMS:2022:1560](#)

JnB 2022, 340

Rechtbank Amsterdam, 17-03-2022 (publ. 19-04-2022), AMS 21/3054

Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht 6:9

BEROEPSTERMIJN. Gelet op de te late indiening van het beroepschrift is het beroep i.c. niet-ontvankelijk. De omstandigheid dat de postbezorging vertraagd was door de coronapandemie kan niet leiden tot een verschoonbare termijnoverschrijding. Uit de datering van het beroepschrift blijkt dat eiser het bestreden besluit in ieder geval voor het einde van de termijn heeft ontvangen. Eiser heeft het beroepschrift vervolgens pas een week na datering per post verstuurd. Toen was de beroepstermijn echter verstreken. Niet gebleken is waarom eiser het beroepschrift niet voor het einde van de beroepstermijn per post kon versturen en het beroepschrift is dus onverschoonbaar te laat ingediend.

[ECLI:NL:RBAMS:2022:1553](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2022, 341

ABRS, 20-04-2022, 202100498/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Nieuwegein.

Algemene wet bestuursrecht 5:35

VERBEURTE EN INVORDERING LAST ONDER DWANGSOM. Het bestuursorgaan hoeft bij een besluit omtrent invordering van de verbeurde dwangsom in beginsel geen rekening te houden met de financiële draagkracht van de overtreder. Voor een uitzondering op dit beginsel

bestaat slechts aanleiding indien evident is dat de overtreder gezien zijn financiële draagkracht niet in staat zal zijn de verbeurde dwangsommen (volledig) te betalen. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 18 november 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2748](#). I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat er geen omstandigheden zijn op grond waarvan het college de hoogte van de in te vorderen dwangsommen nog lager had moeten vaststellen. Uit de stukken kan worden afgeleid dat [partij] veel schulden heeft met korte en lange periodes waarbinnen de schulden afgelost moeten worden. Het feit dat hij langere tijd doet over betaling is geen reden om te concluderen dat hij niet in staat is om de dwangsommen te betalen.

[ECLI:NL:RVS:2022:1145](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2022, 342

ABRS, 20-04-2022, 202006645/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Den Haag, appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.10 lid 1 aanhef en onder d
Bestemmingsplan "Belgisch Park"

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. WELSTAND. I.c. is sprake van een situatie waarin het college - met inachtneming van de uitgangspunten van het bestemmingsplan - meer beoordelingsruimte heeft om in het kader van de welstandstoets een ter beoordeling voorliggend bouwplan in strijd met redelijke eisen van welstand te achten zonder dat dat oordeel geacht moet worden te leiden tot een belemmering van de verwezenlijking van de bouw mogelijkheden die het bestemmingsplan biedt. Verwijzing naar ABRS 30 september 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3023](#).

[...] Bij besluit van [...] heeft het college geweigerd een omgevingsvergunning te verlenen aan [wederpartij] voor het plaatsen van een dakkapel aan de achterzijde van de woning op het perceel [locatie] in Den Haag (hierna: de woning).

[...] 2. [...] Het college heeft bij besluit van [...] de aanvraag afgewezen omdat het bouwwerk niet voldoet aan redelijke eisen van welstand, zoals neergelegd in de welstandsnota "Den Haag 2017" (hierna: welstandsnota). Het oordeel over de redelijke eisen van welstand heeft het college gebaseerd op een advies van de Welstands- en Monumentencommissie (hierna: de commissie). Het college heeft dit besluit gehandhaafd bij het besluit op bezwaar van 18 september 2019.

[...] 5.5. Ter plaatse van de woning geldt het bestemmingsplan "Belgisch Park" (hierna: bestemmingsplan). Op het perceel rust de bestemming "Wonen - 1", de gebiedsaanduiding "Milieuzone - grondwaterbeschermingsgebied" en de dubbelbestemmingen "Waarde -Archeologie" en "Waarde - Cultuurhistorie". In de artikelen 22.2 en 28 van de regels van het bestemmingsplan zijn de bouwregels neergelegd voor de gronden met de bestemming "Wonen - 1" respectievelijk de algemene bouwregels.

Uit artikel 22.2.1 van de regels van het bestemmingsplan blijkt, voor zover hier van belang, dat voor het bouwen van gebouwen op de gronden waarop de woning staat het hoofdgebouw zich moet bevinden binnen het aangegeven bouwvlak en dat de goot- en bouwhoogte van het gebouw niet meer mag bedragen dan op de verbeelding staat aangegeven. Uit de verbeelding blijkt dat voor de woning een maximum bouwhoogte geldt van 12 m en een maximale goothoogte van 7 m. Uit artikel 26.2 van de regels van het bestemmingsplan blijkt dat voor het bouwen binnen de dubbelbestemming 'Waarde - Cultuurhistorie', voor zover hier van belang, voor de woning geldt dat daar waar op de verbeelding een goothoogte is aangegeven, een kap in stand dient gehouden te worden.

De Afdeling stelt vast dat het bestemmingsplan geen afzonderlijke regels over dakkapellen en dus ook geen beperkingen ten aanzien van de bouw van (tweede) dakkapellen bevat. Dit betekent ook dat, anders dan het college betoogt, met de op de woning bestaande dakkapel de bouw mogelijkheden die het bestemmingsplan in dit verband biedt nog niet zijn benut. Gelet hierop is naar het oordeel van de Afdeling, anders dan de rechtbank heeft overwogen, sprake van een situatie waarin het college - met inachtneming van de uitgangspunten van het bestemmingsplan - meer beoordelingsruimte heeft om in het kader van de welstandstoets een ter beoordeling voorliggend bouwplan in strijd met redelijke eisen van welstand te achten zonder dat dat oordeel geacht moet worden te leiden tot een belemmering van de verwezenlijking van de bouw mogelijkheden die het bestemmingsplan biedt (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 30 september 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3023](#), r.o. 4).

[ECLI:NL:RVS:2022:1139](#)

JnB 2022, 343

MK ABRS, 20-04-2022, 202002530/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Deurne, appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.10

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. BOUWEN. PERSOONSgebonden OVERGANGSRECHT. I.c. is het besluit tot weigering van een omgevingsvergunning voor het bouwen van een veldschuur in strijd met artikel 2.10, eerste lid, onder c, en tweede lid, van de Wabo genomen. Uitgelegd wordt wat de gevolgen van deze uitspraak zijn en partijen worden opgeroepen om in overleg of via mediation een einde te maken aan hun geschil.

[...] Bij besluit van 15 augustus 2017 heeft het college aan [vergunninghouder] omgevingsvergunning verleend voor het bouwen van een veldschuur op het perceel aan de [locatie] te Liessel (hierna: het perceel).

[...] Bij besluit van 22 september 2020 heeft het college het bezwaar van [wederpartij] alsnog gegrond verklaard, het besluit van 15 augustus 2017 herroepen en de gevraagde omgevingsvergunning alsnog geweigerd.

[...] Waar gaat deze zaak over?

1. Op het perceel staat een veldschuur die in 1956 zonder een vergunning is gebouwd.

[vergunninghouder] en zijn echtgenote, die hoogbejaard zijn, wonen sinds 1992 in het gebouw. In het voorheen geldende bestemmingsplan was het gebouw bestemd als een noodwoning. De raad van de gemeente Deurne heeft naderhand het bestemmingsplan "Tweede herziening bestemmingsplan Buitengebied" vastgesteld. Daarin is voor het gebruik dat [vergunninghouder] en zijn echtgenote van de veldschuur maken persoonsgebonden overgangsrecht opgenomen. Dat betekent dat zij de veldschuur legaal bewonen. Voor de veldschuur is echter nooit een bouwvergunning verleend. Om

die reden heeft [wederpartij], die op het perceel daarnaast woont, aan het college om handhaving gevraagd. Handhaving is niet aan de orde wanneer het college alsnog een omgevingsvergunning voor het gebruik zou willen verlenen. Het college en [vergunninghouder] willen dat ook, zodat [vergunninghouder] en zijn echtgenote daar kunnen blijven wonen totdat zij het gebouw verlaten. [wederpartij] vindt dat het illegaal gebouwde bouwwerk niet mag worden gelegaliseerd. Aan het geschil waarover de Afdeling in deze zaak uitspraak moet doen gaat een lange voorgeschiedenis met de nodige procedures vooraf. [...]

[...] 6.2. Nu het bouwen van de veldschuur, gelet op het beoogde gebruik daarvan, in strijd is met het bestemmingsplan, moet de aanvraag van [vergunninghouder] op grond van artikel 2.10, tweede lid, van de Wabo mede worden aangemerkt als een aanvraag om verlening van een omgevingsvergunning voor het afwijken van het bestemmingsplan als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo. Het college heeft dat ten onrechte niet onderkend. Het besluit van 22 september 2020 is daarom in strijd met artikel 2.10, eerste lid, onder c, en tweede lid, van de Wabo genomen.

Het betoog slaagt.

[...] 7. Het beroep van [vergunninghouder] tegen het besluit van 22 september 2020 is gegrond. Dit besluit moet worden vernietigd. Dat betekent dat het college, met inachtneming van de regels van de uitgebreide voorbereidingsprocedure in zoverre alsnog op de aanvraag om een omgevingsvergunning, waarbij van het bestemmingsplan wordt afgeweken, moet beslissen. De Afdeling ziet evenwel in de bijzondere omstandigheden van het geval aanleiding om de rechtsgevolgen van het besluit van 22 september 2020 in stand te laten.

8. Met het oog op de finale beslechting van dit langlopende geschil en gelet op artikel 8:41a van de Awb zal de Afdeling hierna uitleggen wat de gevolgen van deze uitspraak zijn. Zo lang de hoogbejaarde [vergunninghouder] en zijn eveneens hoogbejaarde echtgenote in de veldschuur blijven wonen kan voor de veldschuur geen omgevingsvergunning voor het bouwen van de schuur worden gegeven. Nadat de bewoning door hen is beëindigd kan de veldschuur in beginsel als veldschuur worden vergund en daarmee gelegaliseerd. Gebruik van de veldschuur voor bewoning is dan niet legaal. Tot die tijd is het gebruik van de veldschuur als woning door [vergunninghouder] en zijn echtgenote toegestaan omdat het bestemmingsplan voor hen in persoonsgebonden overgangsrecht voorziet.

Omdat zolang [vergunninghouder] en zijn echtgenote gebruik maken van hun persoonsgebonden overgangsrecht van artikel 44.3 van de planregels en in de veldschuur blijven wonen en geen omgevingsvergunning voor het bouwen van de veldschuur kan worden afgegeven, is de veldschuur juridisch gezien een illegaal bouwwerk. Tegen een illegaal bouwwerk kan handhavend worden opgetreden. Als [wederpartij] als belanghebbende het college zou vragen daartegen op te treden, zal het college daarover een gemotiveerd besluit moeten nemen. Daarbij zal het college moeten bezien of aan de beginselplicht tot handhaving - gelet op de voorgeschiedenis en de bijzondere omstandigheden van het geval - in de weg staat dat handhaving tot zodanig onevenredige gevolgen voor [vergunninghouder] en zijn echtgenote leidt dat van handhaving moet worden afgezien. De Afdeling wijst in dit verband als voorbeeld naar haar uitspraak van 10 juli 2019,

[ECLI:NL:RVS:2019:2350](#).

9. Naar aanleiding van het verhandelde ter zitting ziet de Afdeling aanleiding om partijen op te roepen om in overleg of via mediation een einde te maken aan hun geschil, waarbij van college mag worden verwacht dat het daarbij een initiërende en regisserende rol op zich neemt. De in dat kader te maken afspraken zouden onder meer in kunnen houden dat het college en [vergunninghouder]

aan [wederpartij] zekerheid bieden dat na beëindiging van de bewoning door [vergunninghouder] en zijn echtgenote, de veldschuur niet langer als woning kan worden gebruikt, bijvoorbeeld door verwijdering van alle woonvoorzieningen en een expliciete toezegging van het college dat tegen nieuwe bewoning handhavend zal worden opgetreden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1152](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Gelderland, 07-04-2022 (publ. 20-04-2022), ARN 19/3839 en 19/3845
([ECLI:NL:RBGEL:2022:1990](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2022, 344

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 07-04-2022 (publ. 14-04-2022), SGR 22/869
college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.18

NATUURBESCHERMING. SOORTENBESCHERMING. Opdrachten in de zin van artikel 3.18, eerste lid, van de Wnb gegeven om bevers onder meer te doden. Uit de beschrijving van populatiebeheer in de MvT volgt naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter dat artikel 3.18 van de Wnb slechts van toepassing is op diersoorten waarbij er een directe relatie is tussen de omvang van de populatie en de schadehistorie. I.c. wordt betwijfeld of in geval van de bever toepassing kan worden gegeven aan artikel 3.18, eerste lid, van de Wnb en daarmee of het besluit in bezwaar in stand kan blijven. Verweerder heeft eveneens de noodzaak voor het verstrekken van de opdracht - voor zover bestreden - onvoldoende onderbouwd. Wijst het verzoek om voorlopige voorziening toe.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:3170](#)

JnB 2022, 345

Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 14-04-2022 (publ. 15-04-2022), ROT 22/882
Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.4

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. PASSENDE MAATREGELEN.

STIKSTOFEMISSIE. VLEGVELD. Afwijzing verzoek om passende maatregelen te treffen als bedoeld in artikel 2.4 van de Wnb. Geen voorlopige rechtmatigheidsbeoordeling, maar een belangenafweging. I.c. wordt geoordeeld dat hoewel over de exacte uitkomsten nog enige discussie kan bestaan, voorshands niet vaststaat dat hetgeen [naam verzoekster] met haar verzoek om voorlopige voorziening wenst te bereiken, namelijk het geheel stopzetten van [naam vergunninghoudster] dan wel het gedeeltelijk beperken van haar activiteiten, tot gevolg heeft dat er een meer dan marginale stikstofwinst wordt bereikt, zodanig dat dit binnen afzienbare tijd een positief ecologisch effect heeft, als dit al zichtbaar is voor de bewoners rondom [naam vergunninghoudster], voor wie [naam verzoekster] opkomt.

Daarentegen is met de exploitatie van [naam vergunninghoudster] een groot (algemeen) maatschappelijk belang gemoeid, niet alleen voor de passagiers in de regio Rotterdam en Den

Haag, maar ook voor de maatschappelijke instellingen en overheidsinstellingen die gebruik maken van het vliegveld, zoals de traumahelikopters. De voorzieningenrechter is van oordeel dat gelet hierop maar ook gelet op de belangen die betrokken zijn bij de voortzetting van de bedrijfsactiviteiten van [naam vergunninghoudster], de belangen van [naam vergunninghoudster] in deze stand van de procedure zwaarder wegen dan de gestelde belangen van [naam verzoekster]. Wijst het verzoek om voorlopige voorziening af.

[ECLI:NL:RBROT:2022:2788](#)

JnB 2022, 346

MK Rechtbank Noord-Holland, 27-01-2022 (publ. 19-04-2022), HAA 21/1420

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:2, 3:9, 7:12

Wet natuurbescherming (Wnb) 6.1

Verordening tegemoetkoming schade Noord-Holland (Verordening) 1, 3

Beleidsregel van Gedeputeerde Staten van de provincie Noord-Holland houdende regels omtrent de uitvoering en invulling van tegemoetkoming bij schade (Beleidsregel) Protocollen en richtlijnen taxaties faunaschade van 1 april 2019 versie 1.0, deel B "Taxatierichtlijn graslandschade zomer en najaar" (taxatierichtlijn)

NATUURBESCHERMING. SCHADE. VERGEWISPLICHT. TAXATIE. Toekenning aanvraag om een tegemoetkoming in door grauwe ganzen en brandganzen aan percelen blijvend grasland veroorzaakte schade gedurende zomermaanden van 2019. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder zijn vergewisplicht heeft verzaakt en hij de toekenning van de tegemoetkoming niet op de taxatierapporten kon baseren. Verweerder heeft ter zitting ook erkend dat de taxatie niet conform de taxatierichtlijn heeft plaatsgevonden. Het beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RBNHO:2022:3270](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2022, 347

MK ABRS, 20-04-2022, 202105968/1/R1

college van gedeputeerde staten van Gelderland, college van burgemeester en wethouders van Hattem en college van burgemeester en wethouders van Heerde, verweerdens.

Algemene wet bestuursrecht 6:13

Waterwet 5.4, 5.6, 5.7 lid 1

WATERWET. VOORBEREIDINGSPROCEDURE. Jurisprudentie Varkens in Nood. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 14 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:786](#). Hieruit volgt dat in alle gevallen waarin in omgevingsrechtelijke zaken de uitgebreide openbare voorbereidingsprocedure is toegepast, het bepaalde in artikel 6:13 van de Awb niet zal worden tegengeworpen aan belanghebbenden. De ABRS beschouwt onder meer de zaken over besluiten op grond van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht en de Waterwet als omgevingsrechtelijke zaken. In aanmerking genomen dat artikel 5.13, eerste lid, van de Waterwet in het verlengde ligt van artikel 6:13 van de Awb en wat de strekking betreft

daarmee geheel vergelijkbaar is, is wat in de uitspraak van 14 april 2021 is overwogen ook van betekenis voor besluiten als bedoeld in artikel 5.7, eerste lid, van de Waterwet (goedkeuringsbesluit projectplan).

PROJECTPLAN. Het projectplan is vormvrij. In de Waterwet worden aan een projectplan wel inhoudelijke eisen gesteld.

Bij besluit [...] heeft het college van burgemeester en wethouders van Heerde ter uitvoering van het op dat moment nog vast te stellen projectplan [...] (hierna: het projectplan) een omgevingsvergunning verleend voor het vervangen van de bestaande damwand door een diepere damwand op de [...].

Bij besluit [...] heeft het college van burgemeester en wethouders van Hattem ter uitvoering van het projectplan een omgevingsvergunning verleend voor het vervangen van damwanden [...].

Bij besluit [...] heeft het algemeen bestuur van het waterschap Vallei en Veluwe (hierna: het algemeen bestuur) op grond van artikel 5.4 van de Waterwet het projectplan vastgesteld.

Bij besluit [...] heeft het college van gedeputeerde staten van Gelderland (hierna: het college) op grond van artikel 5.7, eerste lid, van de Waterwet goedkeuring verleend aan het projectplan (hierna: het goedkeuringsbesluit). [...]

Ontvankelijkheid

Het college stelt dat het beroep van [appellant sub 3] niet-ontvankelijk is, omdat hij geen zienswijze heeft ingediend tegen één of meerdere ontwerpbesluiten en niet heeft gesteld of bewezen dat het niet indienen van een zienswijze in dit geval verschoonbaar is. Volgens het college is [appellant sub 3] bovendien geen belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). [...]

2.2. Vast staat dat [appellant sub 3] niet tijdig een zienswijze over het ontwerpplan naar voren heeft gebracht. Verder bestaat er geen grond voor het oordeel dat dit verschoonbaar is.

2.3. De Afdeling overweegt dat uit de uitspraak van 14 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:786](#), onder 4.8, echter volgt dat in alle gevallen waarin in omgevingsrechtelijke zaken de uitgebreide openbare voorbereidingsprocedure is toegepast, het bepaalde in artikel 6:13 van de Awb niet zal worden tegengeworpen aan belanghebbenden. In die uitspraak heeft de Afdeling onder 4.9 overwogen dat zij onder meer de zaken over besluiten op grond van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht en de Waterwet als omgevingsrechtelijke zaken beschouwt. In aanmerking genomen dat artikel 5.13, eerste lid, van de Waterwet in het verlengde ligt van artikel 6:13 van de Awb en wat de strekking betreft daarmee geheel vergelijkbaar is, is wat in de uitspraak van 14 april 2021 is overwogen ook van betekenis voor besluiten als bedoeld in artikel 5.7, eerste lid, van de Waterwet.

2.4. De Afdeling ziet zich daarom voor de vraag gesteld of [appellant sub 3] belanghebbende is.

Om als belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb te kunnen worden aangemerkt, moet een natuurlijk persoon een voldoende objectief bepaalbaar belang bij het besluit hebben. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in bijvoorbeeld de uitspraak van 23 augustus 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2271](#), onder 3.2, is het uitgangspunt dat degene die rechtstreeks feitelijke gevolgen ondervindt van een activiteit die een besluit toestaat, in beginsel belanghebbende is bij dat besluit. Het criterium "gevolgen van enige betekenis" dient als correctie op dat uitgangspunt.

Gevolgen van enige betekenis ontbreken, als de gevolgen wel zijn vast te stellen, maar de gevolgen van de activiteit voor de woon-, leef- of bedrijfssituatie van de betrokkene dermate gering zijn dat een persoonlijk belang bij het besluit ontbreekt. Daarbij wordt acht geslagen op factoren als: afstand tot, zicht op, planologische uitstraling van en milieugevolgen van de activiteit die het besluit toestaat, waarbij die factoren in voorkomend geval ook in onderlinge samenhang worden bezien. Ook aard,

intensiteit en frequentie van de feitelijke gevolgen van de toegestane activiteit kunnen van belang zijn.

2.5. Naar het oordeel van de Afdeling doen zich in dit geval geen omstandigheden voor die aanleiding geven voor het oordeel dat [appellant sub 3], die op een afstand van ongeveer 400 m van het dijktraject woont, geen gevolgen van enige betekenis kan ondervinden. Hierbij betreft de Afdeling dat [appellant sub 3] bij het falen van de primaire waterkering op zijn perceel te maken kan krijgen met wateroverlast. [appellant sub 3] is dan ook als belanghebbende bij de besluiten aan te merken, zodat zijn beroep ontvankelijk is. De Afdeling wijst in dit verband op haar uitspraak van 13 maart 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:818](#).

2.6. Gelet op het bovenstaande en in aanmerking genomen dat in dit geval de uniforme openbare voorbereidingsprocedure is toegepast en dat [appellant sub 3] belanghebbende is, is de Afdeling van oordeel dat artikel 5.13, eerste lid, van de Waterwet niet aan [appellant sub 3] niet kan worden tegengeworpen.

2.7. Gelet op het voorgaande is het beroep van [appellant sub 3] ontvankelijk. [...]

Toetsingskader projectplan

Een besluit tot vaststelling van een projectplan door het algemeen bestuur van het waterschap, genomen op grond van artikel 5.4 van de Waterwet, moet op grond van artikel 5.7, eerste lid, van de Waterwet worden goedgekeurd door het college.

Het projectplan is vormvrij. In de Waterwet worden aan een projectplan wel inhoudelijke eisen gesteld. Zo moet het projectplan een beschrijving bevatten van de te treffen voorzieningen, gericht op het ongedaan maken of beperken van eventuele nadelige gevolgen van het werk (Kamerstukken II 2006/07, 30 818, nr. 3, blz. 40). Zowel het besluit van het algemeen bestuur tot vaststelling van een projectplan als het besluit van het college tot goedkeuring van zo'n vaststellingsbesluit is een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. In verband daarmee moeten deze besluiten voldoen aan de algemene voor besluiten geldende bepalingen die zijn opgenomen in de afdelingen 3.2 en 3.7 van de Awb. Omdat artikel 5.5 van de Waterwet is geplaatst op de zogenoemde "negatieve lijst" van Bijlage 2 bij de Awb, ligt, gelet op artikel 8:5, eerste lid, van de Awb, niet de vaststelling van het projectplan, maar alleen het goedkeuringsbesluit van het college ter beoordeling aan de Afdeling voor.

Behalve ambtshalve door de Afdeling te beoordelen aspecten, beoordeelt de Afdeling, gelet op artikel 10:27 van de Awb en artikel 5.7, eerste lid, van de Waterwet, of wat appellanten hebben aangevoerd aanleiding geeft voor het oordeel dat het college het projectplan in strijd met het algemeen belang had moeten vinden. Ook beoordeelt de Afdeling of er aanleiding bestaat voor het oordeel dat het projectplan geen blijkt geeft van een evenwichtige belangenafweging of anderszins in strijd is met het recht. [...]

Slotoverwegingen en conclusie

Uit het voorgaande blijkt dat de beroepsgronden van [appellant sub 1], [appellant sub 2] en anderen en [appellant sub 3], voor zover gericht tegen het besluit tot goedkeuring van het projectplan, niet slagen. Verder heeft geen van de appellanten specifieke beroepsgronden aangevoerd tegen de omgevingsvergunningen. De conclusie is dat de beroepen ongegrond zijn. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1161](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2022, 337).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2022, 348

MK Rechtbank Overijssel, 19-04-2022, AWB 17/2465

staatssecretaris van Financiën, verweerder.

Richtlijn 2003/88-EG 7 lid 1

AMBTENARENRECHT. PREJUDICIËLE VRAAG. ARBEIDSONGESCHIKTHEID. JAARLIJKSE VAKANTIE. De rechtbank is van oordeel dat verweerder eiser tijdens zijn vakantieverlof ten onrechte slechts 70% van zijn bezoldiging heeft betaald over de uren dat hij arbeidsongeschikt was verklaard.

1.2 In de tussenuitspraak van 20 mei 2020 heeft de rechtbank de navolgende prejudiciële vraag gesteld aan het Hof van Justitie:

“Moet artikel 7, eerste lid, van Richtlijn 2003/88-EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd aldus worden uitgelegd dat de werknemer zijn loon, of een gedeelte daarvan, niet verliest vanwege het uitoefenen van zijn recht op de jaarlijkse vakantie? Of dient deze bepaling aldus te worden uitgelegd dat de werknemer zijn loon behoudt tijdens het uitoefenen van zijn recht op de jaarlijkse vakantie, ongeacht de oorzaak van het niet-werken tijdens vakantie?”

“Moet artikel 7, eerste lid, van Richtlijn 2003/88/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan nationale bepalingen of gebruiken volgens welke een werknemer met ziekteverlof bij het opnemen van zijn jaarlijkse vakantie zijn loon behoudt tot het niveau van zijn loon direct voorafgaand aan het opnemen van zijn vakantieverlof, ook als dit loon door de lange duur van zijn arbeidsongeschiktheid lager is dan het loon bij volledige arbeidsgeschiktheid?”

“Moet het recht van elke werknemer op jaarlijks betaald verlof op grond van artikel 7 van Richtlijn 2003/88/-EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 en op grond van vaste EU-rechtspraak, aldus worden uitgelegd dat het korten van dat loon gedurende vakantie tijdens arbeidsongeschiktheid daarmee in strijd is?”

1.3 Bij het aan deze uitspraak gehechte arrest van het Hof van Justitie van 9 december 2021, [C-217/20](#), heeft het Hof van Justitie in antwoord op de gestelde prejudiciële vraag voor recht verklaard dat artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/88/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd, aldus moet worden uitgelegd dat het in de weg staat aan nationale bepalingen en gebruiken volgens welke bij de vaststelling van het loon dat een wegens ziekte arbeidsongeschikte werknemer tijdens zijn jaarlijkse vakantie met behoud van loon ontvangt, rekening wordt gehouden met de korting die als gevolg van zijn arbeidsongeschiktheid werd toegepast op het loon dat hij ontving in het arbeidstijdvak dat voorafging aan de aangevraagde vakantie.

Voor de daaraan ten grondslag liggende motivering verwijst de rechtbank naar punt 18 tot en met 41 van genoemd arrest.

2. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder eiser tijdens zijn vakantieverlof dat liep van 25 juli 2017 tot en met 17 augustus 2017, ten onrechte slechts 70% van zijn bezoldiging heeft betaald over de uren dat hij arbeidsongeschikt was verklaard.

3. Het beroep is daarom gegrond en de rechtbank vernietigt het bestreden besluit. De rechtbank herroept het primaire besluit. De rechtbank ziet aanleiding om zelf in de zaak te voorzien door te bepalen dat verweerder eiser over de onder 2 genoemde periode alsnog 100% van zijn bezoldiging uitbetaalt over de uren dat hij arbeidsongeschikt was verklaard.

[ECLI:NL:RBOVE:2022:1066](#)

JnB 2022, 349

MK Rechtbank Den Haag, 12-04-2022 (publ. 15-04-2022), SGR 20/6375

staatssecretaris van Defensie, verweerder.

BW 6:106

AMBTENARENRECHT. CHROOM-VI. SCHADEVERGOEDING. Verweerder erkent naar het oordeel van de rechtbank dat hij de op hem rustende zorgplicht jegens (oud-) defensiemedewerkers die op de POMS-locaties hebben gewerkt, heeft geschonden. De rechtbank is van oordeel dat hieruit ook volgt dat verweerder zijn zorgplicht jegens eiseres heeft geschonden. Eiseres is immers van 1985 tot en met 1995 werkzaam geweest op de POMS-site Coevorden in de functie van beveiliging. Dit betreft een functie behorende tot blootstellingsgroep 2 met een aannemelijke achtergrondblootstelling.

De rechtbank is met verweerder van oordeel dat de bevindingen RIVM-onderzoek niet voldoende basis bieden voor de conclusie dat eiseres een zodanig significant extra risico loopt op het (alsnog) krijgen van een ziekte die volgens het RIVM een gevolg kan zijn van de blootstelling aan chroom-6., dat het voor de hand ligt dat zij persoonsschade leidt in de vorm van angst voor ernstige gezondheidsklachten. Verweerder heeft daarbij mogen meewegen dat het thans al 27 jaar geleden is dat eiseres is gestopt met de werkzaamheden op de POMS-locatie en bij haar nog geen gezondheidsklachten zijn opgetreden welke door het RIVM in verband gebracht worden met de blootstelling aan chroom-6. De rechtbank merkt daarbij nadrukkelijk op dat zij goed begrijpt dat eiseres grote zorgen heeft om haar gezondheid en ook stress en boosheid ervaart als gevolg van het handelen van verweerder. De rechtbank vindt echter dat eiseres, wil zij aanspraak maken op vergoeding van persoonsschade, die schade nader zal moeten concretiseren en onderbouwen. De enkele eigen verklaring die zij heeft afgegeven, zoals die uit de stukken blijkt, is daarvoor naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende.

Het verzoek om immateriële schadevergoeding is dan ook op goede gronden door verweerder afgewezen.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:3315](#)

Zie voorts de uitspraken van de rechtbank Den Haag van 12 april 2022: [ECLI:NL:RBDHA:2022:3316](#), [ECLI:NL:RBDHA:2022:3317](#) en [ECLI:NL:RBDHA:2022:3318](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2022, 350

Rechtbank Midden-Nederland, 23-03-2022 (publ. 15-04-2022), UTR 21/3098

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

Burgerlijk Wetboek (BW) 7:673e

Regeling compensatie transitievergoeding (Regeling) 2, 3

COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING. AANVRAAGTERMIJN. De rechtbank ziet geen reden om bij wijze van exceptieve toetsing te beoordelen of de gevolgen van de strikte toepassing van de aanvraagtermijn voor eiseres onevenredig zou uitpakken. De rechtbank realiseert zich dat het nadelig is voor eiseres dat zij geen compensatie van de betaalde transitievergoeding krijgt terwijl zij wel een transitievergoeding aan de werknemer heeft betaald, maar deze omstandigheden bieden onvoldoende grond voor het oordeel dat strikte toepassing van de aanvraagtermijn in dit geval onredelijk of onevenredig is. Eiseres heeft ook geen andere omstandigheden aangevoerd, waaruit de rechtbank kan afleiden dat de strikte toepassing van de aanvraagtermijn in dit geval in strijd is met enig ander algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of met hogere regelgeving.

[ECLI:NL:RBMNE:2022:1402](https://ecli.nl/RBMNE:2022:1402)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2022, 351

MK CRvB, 14-04-2022 (publ. 19-04-2022), 19/5266 AOW

Raad van bestuur van de SvB.

Algemene Ouderdomswet (AOW) 1 lid 3 aanhef en onder b

AOW. DUURZAAM GESCHEIDEN LEVEN. De Raad acht de financiële verstremgeling dermate dat geen sprake is van een situatie van duurzaam gescheiden leven. Dat betrokkene en zijn echtgenote kosten ieder voor de helft voor eigen rekening nemen maakt het voorgaande niet anders. De beroepsgrond van de SvB slaagt. In een situatie als de onderhavige en waarin betrokkene in het kader van het onderzoek openheid van zaken heeft gegeven, acht de Raad het rauwelijks herzien van het AOW-pensioen zonder aan betrokkene een redelijke termijn te gunnen om zich in te stellen op de gevolgen daarvan in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. De herziening per eerstvolgende maand geeft in onvoldoende mate blijk van een zorgvuldige en evenwichtige besluitvorming jegens betrokkene. De Raad acht een overgangstermijn van drie maanden redelijk.

[ECLI:NL:CRVB:2022:821](https://ecli.nl/CRVB:2022:821)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2022, 352

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 11-04-2022 (publ. 15-04-2022), BRE 21/4243 TOZO

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Tilburg, verweerder.

Participatiewet (PW) 13 lid 1 aanhef en onder e, 78f

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo 3)

TOZO. LANGDURIG VERBLIJF BUITENLAND. I.c. heeft het college heeft terecht besloten de Tozo-uitkering (Tozo 3) te herzien over de periode van 27 november 2020 tot en met 5 januari 2021. Omdat eiser onvoldoende is geïnformeerd over het verblijf in het buitenland, heeft het college besloten de teveel betaalde uitkering niet bruto, maar netto terug te vorderen. Ter zitting heeft het college toegelicht dat conform het beleid van het college onverschuldigd betaalde uitkering altijd wordt teruggevorderd, tenzij sprake is van dringende redenen. De rechtbank ziet in hetgeen eiser heeft aangevoerd geen dringende redenen om af te zien van terugvordering. De terugvordering van de aan eiser onverschuldigd betaalde Tozo-uitkering over de periode van 27 november 2020 tot en met 5 januari 2021 (€ 1.373,69 netto) blijft daarom in stand.

[ECLI:NL:RBZWB:2022:1933](#)

JnB 2022, 353

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 11-04-2022 (publ. 15-04-2022), BRE 21/3436 TOZO

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Tilburg, verweerder.

Participatiewet (PW) 13 lid 1 aanhef en onder e, 16

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo 1, 2 en 3)

TOZO. VERBLIJF BUITENLAND. Het college heeft, anders dan eiseres stelt, een juiste uitleg aan artikel 16, eerste lid, van de Participatiewet gegeven. Van een acute noodsituatie is geen sprake. Het VWEU is niet op eiseres van toepassing, nu het hier gaat om een bijstandsuitkering en niet om een sociale verzekeringsuitkering. De Tozo-uitkering valt dus niet onder de materiële werkingssfeer van dit verdrag. Beroep op vertrouwensbeginsel slaagt niet. Ook overigens is de rechtbank niet gebleken van schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. Eiseres heeft in totaal ruim 3 maanden (94 dagen) teveel in het buitenland verbleven; dat het college de Tozo 1, 2 en 3-uitkering over deze periode heeft herzien, acht de rechtbank niet onevenredig.

Het college heeft dan ook in redelijkheid kunnen besluiten de Tozo-uitkering van eiseres te herzien. Wel is op de zitting door het college erkend dat hierbij ten onrechte twee (reis)dagen teveel in mindering op de uitkering zijn gebracht. Dit dient te leiden tot een gegrondverklaring van het beroep en tot een herberekening van de herziening en (netto) terugvordering.

[ECLI:NL:RBZWB:2022:1934](#)

JnB 2022, 354

Rechtbank Gelderland, 01-04-2022 (publ. 20-04-2022), ARN 21/1381

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, verweerder.

Eerste tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW 1.0)

NOW-1. DEFINITIEVE TEGEMOETKOMING. TERUGVORDERING. De rechtbank is van oordeel dat verweerder op basis van de door eiseres overgelegde loonstaten van de oproepkrachten over de periode januari tot en december 2020 eenvoudig en snel een representatieve loonsom van januari 2020 kan vaststellen. Dat verweerder dit niet heeft gedaan en niet wil doen, omdat dit te veel maatwerk zou zijn, acht de rechtbank in het licht van de bedoeling van de NOW 1.0 onzorgvuldig, te meer, omdat verweerder niet heeft betwist dat de voor de berekening van de definitieve tegemoetkoming vastgestelde loonsom van januari 2020 niet representatief is. De rechtbank ziet aanleiding om verweerder in de gelegenheid te stellen het gebrek te herstellen.
[ECLI:NL:RBGEL:2022:1883](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Arbeidsomstandighedenwet

JnB 2022, 355

MK ABRS, 20-04-2022, 202102958/1/A3

Normec Certification B.V., gevestigd te Geldermalsen, gemeente West-Betuwe, appellante.

Arbeidsomstandighedenwet 5, 20

Arbeidsomstandighedenbesluit 1.5g, 4.2, 4.54a, 4.54d

Arbeidsomstandighedenregeling 4.27, Bijlage XIIIa, artikelen 1, 36, 43

Certificatieschema voor de Procescertificaten Asbestinventarisatie en Asbestverwijdering 70

ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET. HANDHAVINGSMAATREGELEN. LEGALITEITSVEREISTE. VOORBEREIDENDE WERKZAAMHEDEN. Voorwaardelijke schorsing certificaat asbestverwijdering en formele waarschuwing. I.c. bestaat geen wettelijke grondslag voor de aan [bedrijf] opgelegde sancties.

[...] Bij besluit van 8 mei 2019 heeft Normec een aan [bedrijf] verleend certificaat voor asbestverwijdering voorwaardelijk geschorst voor de duur van 90 dagen en haar een formele waarschuwing gegeven.

[...] 6. De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank op juiste gronden heeft geoordeeld dat geen wettelijke grondslag bestaat voor de aan [bedrijf] opgelegde sancties. Het legaliteitsvereiste vergt dat voor de bevoegdheid tot het nemen van handhavingsmaatregelen een expliciete basis is opgenomen in de regelgeving. Voor extensieve interpretatie van wettelijke regels is, nu het hier gaat om handhavingsbevoegdheden, geen plaats. Zoals Normec ter zitting van de Afdeling heeft bevestigd, is zij slechts bevoegd tot handhaving in geval van afwijking van het Certificatieschema. In de artikelen 36 en 43 van dat schema wordt onderscheid gemaakt tussen de asbestverwijderingswerkzaamheden en hetgeen voor het begin van die werkzaamheden moet worden gedaan. Onder de asbestverwijderingswerkzaamheden moeten worden verstaan de werkzaamheden als bedoeld in artikel 4:54a en d van het Arbeidsomstandighedenbesluit. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, was [bedrijf] op 25 maart 2019 nog niet begonnen met de werkzaamheden die zijn genoemd in artikel 4.54a, eerste lid, van het Arbeidsomstandighedenbesluit. De opbouw van een containment is weliswaar een essentiële

voorwaarde om asbest veilig te kunnen verwijderen, maar is een voorbereidende werkzaamheid die niet kan worden aangemerkt als het geheel of gedeeltelijk afbreken of uit elkaar nemen van een bouwwerk of object waarin asbest is verwerkt, het verwijderen van asbest of asbesthoudende producten of het opruimen van asbesthoudende producten. De werkzaamheden die [bedrijf] uitvoerde, zijn geen werkzaamheden als omschreven in artikel 4.54a, eerste lid, of artikel 4.54d van het Arbeidsomstandighedenbesluit. Het begrip "werkzaamheden" als gebezigd in artikel 36, aanhef en onder c, of artikel 43 van het Certificatieschema dient in overeenstemming met die omschrijving te worden verstaan, zodat zij daar evenmin onder vallen. Normec is daarom ten onrechte overgegaan tot handhaving wegens afwijking van deze artikelonderdelen. Ook heeft zij ten onrechte het aan [bedrijf] verleende certificaat voorwaardelijk geschorst en haar een formele waarschuwing opgelegd. Het moge zo zijn dat, zoals Normec heeft aangevoerd, de voorbereidende werkzaamheden onlosmakelijk zijn verbonden met de daadwerkelijke verwijderingswerkzaamheden, maar dat maakt dit gelet op wat hiervoor is overwogen over het ontbreken van de vereiste wettelijke grondslag niet anders. De rechtbank heeft daarom terecht geoordeeld dat het besluit van 6 november 2019 moet worden vernietigd en heeft terecht het besluit van 8 mei 2019 herroepen. Dit oordeel laat onverlet dat de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid bevoegd is om handhavend op te treden als voorschriften met betrekking tot het veilig betreden van ruimten waarin asbest is gevonden zijn overtreden. Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1149](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Gemeentewet

JnB 2022, 356

MK ABRS, 20-04-2022, 202005754/1/A3

burgemeester van Heiloo.

Gemeentewet 174 lid 1

Algemene Plaatselijke Verordening Heiloo 2017 (APV) 2.30b lid 1, aanhef en onder e

GEMEENTEWET. APV. EVENREDIGHEID. Sluiting clubhuis motorclub voor onbepaalde tijd. I.c. mocht de burgemeester tot de conclusie komen dat het belang van de openbare orde ten tijde van het besluit zwaarder woog dan het belang van de motorclub om gebruik te kunnen maken van het clubhuis en tijdelijke sluiting niet volstond. Verwijzing naar ABRS 02-02-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:285](#).

[...] Bij besluit van [...] heeft de burgemeester CMC [Red: Companeros Motorcycle Club] en Hells Angels Motorcycle North West (hierna: HAMC NW) bevolen het terrein en het pand op het perceel [locatie] in Heiloo uiterlijk op 12 november 2019 om 10.00 uur voor onbepaalde tijd te sluiten en gesloten te houden.

[...] Proportionaliteit, subsidiariteit en evenredigheid

[...] 5.1. In overweging 7.10 van de uitspraak van de Afdeling van 2 februari 2022

([ECLI:NL:RVS:2022:285](#)) heeft de Afdeling overwogen dat als de beroepsgronden daartoe

aanleiding geven, de bestuursrechter de (uitkomst van de) belangenafweging die ten grondslag ligt aan besluiten zal toetsen aan de norm die is neergelegd in artikel 3:4, tweede lid, van de Awb. [...]

[...] 5.2. Gelet op de tekst van artikel 2:30b van de APV, kan de burgemeester een pand sluiten. De burgemeester heeft dus de ruimte om een belangenafweging te maken. In dit geval is de

belangenafweging gelegen in bescherming van de openbare orde, tegenover het recht van CMC om gebruik te kunnen maken van het clubhuis. Daarbij is van belang dat sluiting een geschikte maatregel is om bescherming van de openbare orde te bereiken. De vraag is in dit geval met name of een sluiting voor onbepaalde tijd noodzakelijk was. De burgemeester heeft ter zitting toegelicht dat voor een sluiting voor onbepaalde tijd is gekozen, omdat er gevaar schuilt in het laten voortbestaan van de aanwezigheid van een organisatie met een cultuur die de openbare orde verstoort. Zo lang die situatie voortduurt, kan de burgemeester de sluiting ook niet opheffen. Dat betekent echter niet dat het pand daadwerkelijk permanent is gesloten. Als heel duidelijk is dat de openbare orde is hersteld, de Hells Angels op geen enkele manier meer aanwezig zijn en geen relatie meer bestaat tussen de Hells Angels en CMC, kan de burgemeester beslissen of de sluiting kan worden opgeheven. Om te bewerkstelligen dat aan deze voorwaarden is voldaan, is volgens de burgemeester een sluiting voor onbepaalde tijd nodig en kan niet voor een bepaalde, kortere sluitingsduur worden gekozen.

5.3. Vast staat dat het perceel werd gebruikt door HAMC NW, al dan niet onder de naam van CMC. Op het moment dat de burgemeester het besluit nam, zijn er geen incidenten waargenomen, maar was HAMC NW wel verboden door de uitspraak van de rechtbank Midden-Nederland. Er werd dus op dat moment gebruik gemaakt van het terrein door een verboden organisatie, die bekend staat om een gewelddadige cultuur die de openbare orde verstoort. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de vrees is gerechtvaardigd dat het voortdurend gebruik van het terrein en het clubhuis door HAMC NW, al dan niet onder de naam van CMC, gelet op haar cultuur, een ernstig gevaar oplevert voor de openbare orde. De burgemeester mocht tot de conclusie komen dat het belang van de openbare orde op dat moment zwaarder woog dan het belang van CMC om gebruik te kunnen maken van het clubhuis.

5.4. De burgemeester heeft voldoende gemotiveerd waarom sluiting voor bepaalde tijd een maatregel is die ten tijde van het besluit onvoldoende was om de bescherming van de openbare orde te garanderen. De burgemeester moet er immers zeker van zijn dat de openbare orde is hersteld doordat vaststaat dat de Hells Angels niet meer terugkomen en er geen relatie bestaat tussen de Hells Angels en de CMC. Pas als aan deze voorwaarden is voldaan, kan hij beslissen dat de sluiting kan worden opgeheven. Op voorhand is niet duidelijk wanneer aan deze voorwaarden is voldaan en daarom kon de burgemeester tot het oordeel komen dat tijdelijke sluiting niet volstond. In dit verband wijst de Afdeling erop dat CMC kan verzoeken om opheffing van de sluiting. De burgemeester kan het sluitingsbevel namelijk intrekken als naar zijn oordeel voortzetting van de sluiting niet langer vereist is ter bescherming van de openbare orde. De burgemeester zal dan opnieuw moeten beoordelen of en zo ja, voor welke duur, sluiting van het clubhuis nog noodzakelijk is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1136](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Marktverordening

JnB 2022, 357

Tussenuitspraak MK Rechtbank Rotterdam, 11-04-2022 (publ. 15-04-2022), ROT 21/476

college van burgemeester en wethouders van Dordrecht, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84

Dienstenrichtlijn 4, 9, 10

Marktverordening gemeente Dordrecht 4, 13

MARKTVERORDENING. STANDPLAATS. DIENSTENRICHTLIJN. VERGUNNINGSTELSEL. EVENREDIGHEID. Afwijzing verzoek eiser om zich tijdelijk te mogen laten vervangen op de zaterdagmarkt in Dordrecht. I.c. wordt geoordeeld dat het stelsel van vervanging, zoals opgenomen in artikel 13 van de Marktverordening, een vergunningstelsel is dat onder de Dienstenrichtlijn valt. Geen strijd met de artikelen 9 en 10 van de Dienstenrichtlijn. I.c. heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd dat de ziekte van eisers vader geen reden is om van de Beleidsregel af te wijken. De verwijzing naar de al gemaakte maatwerkafspraken, die overigens niet zien op de vervanging voor de gehele zaterdag, en de precedentwerking zijn daartoe onvoldoende. Hetzelfde geldt voor de verwijzing naar de omstandigheid dat het verzoek voortvloeit uit de bedrijfsvoering van de onderneming, waarbij verweerder kennelijk doelt op artikel 2 van de Beleidsregel. De enkele omstandigheid dat eisers vader ook in de onderneming werkzaam is acht de rechtbank hiertoe onvoldoende. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd waarom in dit geval de toepassing van de Beleidsregel niet onevenredig is in verhouding tot de met de te dienen doelen en het bestreden besluit is dan ook genomen in strijd met artikel 7:12 van de Awb.

[ECLI:NL:RBROT:2022:2848](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Paspoortwet

JnB 2022, 358

MK ABRS, 13-04-2022, 202005274/1/A3

minister van Buitenlandse Zaken.

Rijkswet op het Nederlandschap 15 lid 1 c

PASPOORTWET. In dit geval zijn de omstandigheden tezamen zo zwaarwegend, dat het verlies van het burgerschap van de Unie voor [appellante] niet in overeenstemming is met het evenredigheidsbeginsel wat betreft de gevolgen ervan uit het oogpunt van het Unierecht. Appellante dient met terugwerkende kracht vanaf 27 februari 2015 het Nederlandschap te herkrijgen.

4.2. De Afdeling acht voor de beoordeling van belang dat [appellante] consistent heeft betoogd dat het steeds haar bedoeling is geweest om in de Verenigde Staten ervaring op te doen om hier vervolgens beter op de arbeidsmarkt te kunnen komen. Op 1 juli 2014 heeft zij haar diploma in de 'master of science and public health' behaald en sindsdien is zij physician assistant. Ten tijde van het verliesmoment was daarom redelijkerwijs voorzienbaar dat zij wilde terugkeren om in Nederland, en daarmee in de Europese Unie, te kunnen werken. Steun daarvoor kan ook worden gevonden in het feit dat [appellante] in oktober 2014, na het behalen van haar diploma, haar paspoort wilde aanvragen om naar Nederland te kunnen terugkeren. Ter zitting heeft zij daarnaast aangevoerd dat zij in Nederland een concrete sollicitatie had, maar dat die niet doorging omdat zij daarvoor in Nederland moest zijn. Het verlies van het burgerschap van de Unie heeft voor [appellante] gelet hierop in ieder geval gevolgen die de normale ontwikkeling van haar beroepsleven uit het oogpunt van het Unierecht aantasten.

4.3. De door [appellante] aangedragen omstandigheden geven vervolgens aanleiding voor het oordeel dat het verlies van haar Nederlandschap bezien vanuit het Unierecht, onevenredig is. Het

Hof heeft in het Tjebbes-arrest als relevant feit genoemd dat de betrokkene mogelijkwerwijs geen afstand kon doen van de nationaliteit van een derde staat. Niet in geschil is dat de Marokkaanse regelgeving de mogelijkheid biedt om afstand te doen van de Marokkaanse nationaliteit. In de praktijk lijkt dit echter feitelijk onmogelijk omdat de Marokkaanse ambassade, zo begrijpt de Afdeling uit het IND-advies, nooit aan in Nederland woonachtige genaturaliseerde Marokkanen medewerking heeft verleend om de Marokkaanse nationaliteit te verliezen. Het voert te ver om [appellante] tegen te werpen dat zij gedurende de 10-jaarstermijn niet heeft getracht afstand te doen van haar Marokkaanse nationaliteit. Ook weegt mee dat [appellante] al in oktober 2014 haar paspoort wilde aanvragen en daarmee het burgerschap van de Unie tijdig, voor het verstrijken van de 10-jaarstermijn, veilig had kunnen stellen. Bij gebreke van registraties op het Nederlandse consulaat heeft de minister het vorenstaande niet betwist. Hoewel op dat moment van haar een Certificate of Nonexistence mocht worden geveerd (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 21 december 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BU9433](#)), is [appellante] kennelijk verkeerd geïnformeerd over de mogelijkheden ter behoud van het Nederlanderschap, waardoor onbedoeld de 10-jaarstermijn is verstreken. Zonder de Nederlandse nationaliteit en bijbehorend paspoort bestaan er voor [appellante] bijzondere moeilijkheden om zich naar Nederland te begeven om daadwerkelijke en regelmatige banden met gezinsleden te onderhouden en haar beroepsactiviteiten te verrichten. Wat betreft de moeilijkheden haar beroepsactiviteiten te verrichten, wordt naar 4.2 verwezen. Duidelijk is daarnaast dat een groot deel van de familie van [appellante] in Nederland woont en zij juist geen contact heeft met familie in Marokko. Zij heeft grote emotionele bezwaren tegen haar Marokkaanse nationaliteit. Van [appellante] hoefde niet te worden verwacht dat zij van Marokko, het land waarmee zij nauwelijks een band heeft, een paspoort verkrijgt, om vervolgens - als dat al kans van slagen had - de benodigde visa te kunnen aanvragen om naar Nederland te kunnen komen om hier te leven en te werken.

4.4. De hiervoor genoemde omstandigheden tezamen zijn naar het oordeel van de Afdeling zo zwaarwegend, dat het verlies van het burgerschap van de Unie voor [appellante] niet in overeenstemming is met het evenredigheidsbeginsel wat betreft de gevolgen ervan uit het oogpunt van het Unierecht. De vaststelling door de minister dat zij het Nederlanderschap en daarmee het burgerschap van de Unie heeft verloren, is in strijd met artikel 20 van het VWEU. Naar het oordeel van de Afdeling moet worden geoordeeld dat [appellante] met terugwerkende kracht vanaf 27 februari 2015 het Nederlanderschap dient te herkrijgen. De minister heeft dan ook ten onrechte in het besluit op bezwaar geoordeeld dat [appellante] geen recht heeft op een nationaal paspoort omdat zij geen Nederlander zou zijn.

[ECLI:NL:RVS:2022:1074](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2022, 359

MK ABRS, 15-04-2022, 202104060/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/86 16 lid 1 b

REGULIER. Een duurzame en exclusieve relatie die niet juridisch geformaliseerd is, wordt al beoordeeld aan de hand van de feitelijke situatie. In dit geval heeft de staatssecretaris niet bestreden dat sprake is van een duurzame en exclusieve relatie tussen de vreemdeling en referent. Er kan dan geen sprake zijn van een situatie waarin de juridische situatie verschilt van de feitelijke omstandigheden. Er kan daarom in zoverre ook geen sprake zijn van oneigenlijk gebruik van het recht op gezinshereniging.

2. De staatssecretaris klaagt in zijn eerste grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat uit artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, van de Gezinsherenigingsrichtlijn niet volgt dat de staatssecretaris van de vreemdeling en referent mag verlangen dat sprake is van werkelijk gezinsleven tussen hen beiden, ook als aan het vereiste van een duurzame en exclusieve relatie is voldaan. Volgens de staatssecretaris bestaat er een onderscheid tussen de begrippen werkelijk gezinsleven en duurzame en exclusieve relatie, en moeten een vreemdeling en een referent aan beide voorwaarden voor gezinshereniging voldoen.

2.1 Artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt dat de lidstaten de verblijfsstatus kunnen intrekken indien de gezinshereniger geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven (meer) onderhoudt met het gezinslid of de gezinsleden.

2.2 Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 18 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2366](#), onder 4.4), volgt uit de toelichting bij deze bepaling in het gewijzigd voorstel voor een richtlijn van de Raad van de Europese Unie inzake het recht op gezinshereniging van 2 mei 2002 (COM (2002) 225), dat het vereiste van 'werkelijk gezinsleven' is opgenomen om oneigenlijk gebruik van het recht op gezinshereniging te bestrijden.

2.3 Zoals de Afdeling eveneens eerder heeft overwogen (uitspraak van 10 juni 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1690](#), onder 4.1) is het niet in strijd met de Gezinsherenigingsrichtlijn om, ondanks het overleggen van een als 'echt' aangemerkte huwelijksakte, nader onderzoek te doen naar het werkelijke huwelijks- en gezinsleven van een vreemdeling en een referent, als daarvoor indicaties bestaan. Met een rechtsgeldig huwelijk in juridische zin is immers nog niet gegeven dat er werkelijk gezinsleven is. Bovendien is voor een verbreking van de gezinsband niet vereist dat sprake is van een juridische beëindiging van het huwelijk (vergelijk de uitspraak van 23 januari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:206](#), onder 5).

2.4 Uit de onder 2.3 genoemde uitspraken volgt dat er een verschil kan bestaan tussen enerzijds de juridische, formeel geregelde, situatie en anderzijds de feitelijke omstandigheden. Als sprake is van zo'n verschil, kan er, in het licht van de onder 2.2 vermelde toelichting, sprake zijn van oneigenlijk gebruik van het recht op gezinshereniging. In zo'n geval kan er voor de staatssecretaris aanleiding bestaan om, met toepassing van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, van de Gezinsherenigingsrichtlijn, de verblijfstitel in te trekken wegens het ontbreken van werkelijk huwelijks- of gezinsleven.

2.5 Uit het voorgaande vloeit voort dat artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, van de Gezinsherenigingsrichtlijn niet van toepassing is op ongehuwde partners die een duurzame en exclusieve relatie onderhouden die niet formeel aangetoond kan worden zoals dat bij bijvoorbeeld een geregistreerd partnerschap wel kan. Een duurzame en exclusieve relatie die niet juridisch geformaliseerd is, wordt al beoordeeld aan de hand van de feitelijke situatie. In dit geval heeft de staatssecretaris niet bestreden dat sprake is van een duurzame en exclusieve relatie tussen de vreemdeling en referent. Er kan dan geen sprake zijn van een situatie waarin de juridische situatie verschilt van de feitelijke omstandigheden. Er kan daarom in zoverre ook geen sprake zijn van

oneigenlijk gebruik van het recht op gezinshereniging. De rechtbank is terecht tot dezelfde conclusie gekomen.

[ECLI:NL:RVS:2022:1112](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2022, 360

MK ABRS, 15-04-2022, 202100804/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 a

ASIEL. Gelet op de in beroep overgelegde medische stukken waaruit volgt dat genezing van de kaak maanden kan duren en nog meer operaties moeten volgen en de onzekerheid over de gevolgen daarvan voor de mate van zelfredzaamheid van de vreemdeling in samenhang met de moeilijke situatie voor statushouders in Bulgarije, heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de vreemdeling niet als bijzonder kwetsbaar moet worden beschouwd.

1. De staatssecretaris heeft de asielaanvraag van de vreemdeling niet-ontvankelijk verklaard, omdat de vreemdeling in Bulgarije al een verblijfsvergunning asiel heeft gekregen. De vreemdeling stelt dat hij niet terug kan keren naar Bulgarije. In beroep heeft hij medische stukken van de kaakchirurg van het Universitair Medisch Centrum Groningen (UMCG) overgelegd, waaruit volgt dat hij medische problemen heeft.

4. In grief 5 klaagt de vreemdeling dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de staatssecretaris hem ten onrechte niet als bijzonder kwetsbaar heeft aangemerkt in de zin van het arrest Ibrahim en niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat hij bij terugkeer naar Bulgarije geen reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest strijdige behandeling. [...]

4.2. De rechtbank heeft overwogen dat onduidelijk is wat de gevolgen van de klachten van de vreemdeling zijn voor de mate waarin hij zich in Bulgarije zelfstandig staande kan houden en zijn rechten kan effectueren. Gelet op de in beroep overgelegde medische stukken waaruit volgt dat genezing van de kaak maanden kan duren en nog meer operaties moeten volgen en de onzekerheid over de gevolgen daarvan voor de mate van zelfredzaamheid van de vreemdeling in samenhang met de moeilijke situatie voor statushouders in Bulgarije, zoals volgt uit de uitspraak van 16 december 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2857](#), heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de vreemdeling niet als bijzonder kwetsbaar moet worden beschouwd.

[ECLI:NL:RVS:2022:1119](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB 2022, 361

MK ABRS, 15-04-2022, 202102686/1/V1

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

Rva 2005 3 lid 2 lid 3

OPVANG. Beroep op gelijkheidsbeginsel. Interim measure 'Committee Against Torture'. Het COa heeft ten onrechte de bewijslast om aannemelijk te maken dat zich gelijke gevallen voordoen bij de vreemdeling gelegd.

Bij besluit van 18 juni 2020 heeft het COa een aanvraag van de vreemdeling om opvang en verstrekkingen krachtens de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (Rva 2005) afgewezen. [...]

1. Het COa heeft aan het besluit ten grondslag gelegd dat de vreemdeling door de interim measure die het 'Committee Against Torture' van de Verenigde Naties (CAT) heeft getroffen niet valt onder artikel 3, tweede of derde lid, van de Rva 2005 en dat zij ook geen bijzondere omstandigheden aannemelijk heeft gemaakt die nopen tot opvang buiten artikel 3 om. [...]

3.1. De vreemdeling heeft in beroep een e-mailwisseling van haar gemachtigde met het COa overgelegd in een zaak van een andere vreemdeling die zij heeft bijgestaan. Zij heeft daarbij aangevoerd dat die zaak vergelijkbaar is met die van de vreemdeling en dat het COa aan die vreemdeling wel opvang heeft verleend. In de e-mailwisseling staat ook het V-nummer van die vreemdeling. De vreemdeling heeft hiermee, als toelichting op haar beroep op het gelijkheidsbeginsel, een concreet geval genoemd dat volgens haar op relevante punten vergelijkbaar is met haar situatie. Het was vervolgens aan het COa om aannemelijk te maken dat de gevallen niet gelijk zijn. Een bestuursorgaan moet een consistent en doordacht bestuursbeleid voeren en bij een concrete melding van de burger dat het daaraan schort ook laten zien dat het consistent en doordacht optreedt. Ter vergelijking wijst de Afdeling op haar uitspraak van 2 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:308](#), onder 8.4. Daar is het COa niet in geslaagd. Het COa heeft zich in het verweerschrift alleen op het standpunt gesteld dat uit de e-mailwisseling niet blijkt dat het aan de andere vreemdeling opvang heeft verleend en, indien dit het geval is, dat het deze opvang uitsluitend wegens een lopende klachtenprocedure bij het CAT heeft verleend. Het COa heeft hiermee ten onrechte de bewijslast om aannemelijk te maken dat zich gelijke gevallen voordoen bij de vreemdeling gelegd. De rechtbank heeft dat niet onderkend.

[ECLI:NL:RVS:2022:1118](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2022, 362

MK ABRS, 19-04-2022, 202107975/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a

VREEMDELINGENBEWARING. De vreemdeling kon niet krachtens artikel 59, eerste lid, van de Vw 2000 in bewaring worden gesteld. De staatssecretaris mocht de asielaanvraag in België niet als ingetrokken beschouwen.

3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen kan uit de intrekking van een asielaanvraag worden afgeleid dat een vreemdeling zijn asielwens prijsgeeft. Hiermee eindigen de lopende asielprocedures in alle lidstaten en kan de terugkeerprocedure gestart worden. De staatssecretaris kan dit alleen doen als deze gevolgen van de intrekking van zijn asielaanvraag de vreemdeling voldoende kenbaar zijn gemaakt. De Afdeling verwijst ter vergelijking naar haar uitspraken van 7 juni 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1911](#), onder 3.5. en van 20 mei 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1236](#), onder 2.1.

4. Uit het gehoor voorafgaand aan de maatregel blijkt dat de vreemdeling erover is geïnformeerd dat de intrekking van zijn asielaanvraag betekent dat hij afziet van de asielprocedure en verdere rechtsmiddelen. Niet blijkt uit dat gehoor dat de vreemdeling duidelijk is gemaakt dat dit niet uitsluitend voor zijn procedure in Nederland geldt, maar ook voor zijn asielprocedure in België. Het lag op de weg van de staatssecretaris om hem daarover helder te informeren. Omdat dit niet is gebeurd, heeft de staatssecretaris niet aan zijn informatieplicht voldaan en mocht hij niet ervan uitgaan dat de vreemdeling zijn asielwens in België ook heeft prijsgegeven. Dat in de door de vreemdeling op 29 oktober 2021 ondertekende verklaring tot intrekking van zijn asielaanvraag in Nederland is vermeld dat hij wenst te vertrekken naar Albanië, betekent ook niet dat de vreemdeling voldoende is geïnformeerd over de gevolgen voor zijn asielprocedure in België. Uit het procesverbaal van gehoor komt naar voren dat hij het niet begreep, dat hij meende naar België te kunnen gaan en dat hij uitsprak specifiek in Nederland geen kans op asiel te maken. Daar is vervolgens geen nadere uitleg op gevolgd. Dit maakt dat de staatssecretaris de asielaanvraag in België niet als ingetrokken mocht beschouwen. Op het moment van de inbewaringstelling waren er dus concrete aanknopingspunten dat de Dublinverordening op de vreemdeling van toepassing was. De vreemdeling betoogt daarom terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij dus niet krachtens artikel 59, eerste lid, van de Vw 2000 in bewaring kon worden gesteld. Een maatregel krachtens deze bepaling heeft namelijk uitzetting als doel en niet een overdracht op grond van de Dublinverordening.

[ECLI:NL:RVS:2022:1125](#)

[Naar inhoudsopgave](#)